

Δεκαετία του 70 σ' ένα ελληνικό νησί (πριν το κινητό τηλέφωνο). Είναι η ζωή που κυλάει ήρεμη ανάμεσα σε δύο κόσμους, αυτόν που φεύγει κι αυτόν που έρχεται. Υπάρχουν κάποιες καταστάσεις ανθρώπινες, κάποιες σκιές από το παρελθόν, κάποιοι έρωτες, κάποια κοινωνικά προβλήματα. Είναι κι ο ξενιτεμένος που γυρίζει στον τόπο του. Και είναι και ένα δίλημμα... γύρω στο οποίο πλέκεται το έργο.

Πρόσωπα

Ζαφείρα (Ζέφη)	(Από Αυστραλία γεννημένη στο νησί)
Θεοδότη - χήρα	(έχει περάσει τα 50)
Μελπομένη (Μένια)	ανηψιά της
Ρένα	(φίλη της)
Κατερίνα	γειτόνισσα
Ασημίνα (Ασημιώ)	γειτόνισσα
Χριστόδουλος - γέρος	γείτονας
Τζήν (Τζήνα)	Εγγλέζα
Στέφανος (Στέφος)	
Μάνθος (Μαθιός)	
Χρυσάνθη	(θεία του)
Ανάργυρος	(πατέρας του Θεόκλητου)
και ο μικρός Ανάργυρος	εγγονός
Μάικλ	(Μιχάλης -από Αυστραλία)

Θεατρικό Έργο του Γρηγόρη Χρονόπουλου

«Ένα κλωνί βασιλικό»

Μέρος 9ο

Ο «Κόσμος» εξασφάλισε και είναι στην ευχάριστη θέση να δημοσιεύσει σε συνέχειες το θεατρικό έργο του Γρηγόρη Χρονόπουλου «Ένα κλωνί βασιλικό». Πρόκειται για μια ηθογραφία, έργο που έχει σχέση με τη δική μας ζωή, την ξενιτιά του χτες και θέματα που μας απασχόλησαν και χάραξαν σημάδια και όρια. Είναι μέσα ο κόσμος που φεύγει και ο κόσμος που έρχεται. Νοοτροπίες και άγραφοι νόμοι, αγάπες και δικαίωμα, ελπίδες που ξεφτάνε κι άλλες που επιζούν και δικαιώνονται αργά. Κι είναι κι ένα δίλημμα για το δικαίωμα στην ζωή, το δικαίωμα στην αγάπη. «Περνάνε όλα... σαν τους ανθρώπους που γνωρίσαμε, τα όνειρα που ζήσαμε, τη ζωή που φεύγει... Σαν αναμνήσεις αγαπημένες, σαν νοσταλγικά τραγούδια...», όπως λέει ο συγγραφέας Γρηγόρης Χρονόπουλος.

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Συνέχεια από την προηγούμενη Παρασκευή

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: (Τον κοιτάζει λυπημένα) Τι να πούμε πια, Χριστόδουλε, τα είπα όλα η ζωή.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Μα κάθισε, καθίστε... πώς να σε πω, κυρία Χρυσάνθη;

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Όχι, σκέτα Χρυσάνθη. Ή και Ανθούλα, Χρυαναθούλα, όπως με φώναζε κι η συχωρεμένη η μητέρα σου. Όμως θα πηγαίνω, πέρασα μόνο όπως σου είπα να προσκυνήσω τη μνήμη της μητέρας σου. Γυρίζω να ξαναδώ τα μέρη, τα σπίτια, αυτά που έζησα παιδί. Ξαναβρίσκω τον εαυτό μου. Θα έρθω μια άλλη ώρα να πιούμε μαζί καφέ.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Να με φωνάξετε κι εμένα για τον καφέ.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ: Γειά σας και θα τα ξαναπούμε. (στη Τζήνα) Χάρηκα πολύ.

ΤΖΗΝ: Κι εγώ, να εισαστε καλά, θα ξαναϊδωθούμε.

ΟΛΟΙ: Στο καλό. (φεύγει η Χρυσάνθη)

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Η Χρυσάνθη!!! Ξέρετε τι ήταν η Χρυσάνθη; Ένα σπάνιο κορίτσι, ένα λουλούδι του αγρού... Η Ανθούλα... η Χρυσανθούλα...

ΘΕΟΔΟΤΗ: Εγώ δεν τη γνώρισα αλλά έχω ακούσει τόσα πολλά από τη μητέρα μου, που την εκτιμούσε πάρα πολύ. (Έρχονται Ανάργυρος κρατώντας από το χέρι το μικρό εγγονό)

ΜΙΚΡΟΣ: Μαμά, μαμά, κοίτα τι μου πήρε ο παππούς. (δείχνει ένα καινούριο μπλουζάκι καθαρό που φοράει)

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: (κρατάει στο χέρι το λερωμένο μπλουζάκι του μικρού). Πάρτο, ήτανε ιδρωμένο το παιδί και θα έπαιρνε κανά κρουλόγημα. Έπαιζε όλο το απόγευμα στην παραλία και ιδρωσε.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Αν δεν παίζει τώρα πότε θα παίζει;

ΤΖΗΝ: Μα γιατί ξοδεύεσαι, το παιδί έχει τόσα ρούχα.

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Τι θα πει ξοδεύομαι. Ν' αφήσω να κρωύσει το παιδί;

ΤΖΗΝ: (στο μικρό Ανάργυρο) Θα έρθεις μαζί μου ή θα μείνεις με τον παππού;

ΜΙΚΡΟΣ: Παππού να πάω με τη μαμά;

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Να πας και να πλυθείς, να είσαι καθαρός.

ΤΖΗΝ: Είπες ευχαριστώ στον παππού για την καινούρια μπλούζα;

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ: Τι ευχαριστώ να μου πει, ο παππούς δεν θέλει ευχαριστώ, έχει υποχρέωση. Δεν πειράζει που εσύ... δεν

θέλεις να υποχρεώνεσαι.

ΤΖΗΝ:

Δεν είναι έτσι, εκτιμώ ότι κάνεις και σ' ευχαριστώ. (Στο μικρό) Έλα, πες καληνύχτα και πάμε. Γειά σας, ευχαριστώ.

ΜΙΚΡΟΣ:

(στον παππού) Αύριο δεν έχουμε σχολείο, θα έρθω από το πρωί. Εντάξει; (φιλάει τον παππού, λέει καληνύχτα στους άλλους και φεύγουν με τη μητέρα του.). Μένουν Ανάργυρος - Χριστόδουλος και Θεοδότη.

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ:

Τι κάνεις εσύ, Θεοδότη; Τι κάνεις εσύ, ρε παιδί; Καιρούς και χρόνια...

ΘΕΟΔΟΤΗ:

Καλώς τον. Μα πού να με δεις, εσύ δεν φεύγεις από τη Σκάλα.

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ:

Ε, είναι και το μαγαζί, αλλά -εδώ που τα λέμε - δεν βαστάνε πια τα κότσια για βόλτες και ανηφορίες. (γελάνε). Όμως κι εσύ δεν κατεβαίνεις στο κέντρο.

ΘΕΟΔΟΤΗ:

Θα καθίστε, να σας φτιάσω καφέ;

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ:

Να σου πω, για να κάτσουμε για λίγο, ναι. Για καφέ όχι.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ:

(κάθονται) Λοιπόν να σου πω κάτι, Ανάργυρε. Ξέρεις από που πίνω καλό καφέ; Από την Θεοδότη και από πού άλλου νομίζεις; Από του γιου σου του Θεόκλητου τα χέρια.

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ:

Γιατί εγώ δεν φτιάνω καλό καφέ;

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ:

Μωρέ, καλός είσαι κι εσύ. Τόσα χρόνια πια... αλλά ο Κλήτος, άμα ψήσει καφέ με την ώρα του και τα κέφια του... Τον προσέχει, παιδί μου, τον πίνεις και τον χαίρεσαι.

ΘΕΟΔΟΤΗ:

Και ο καφές έχει τα μυστικά του. Σε όλα είναι καλός και προσεχτικός ο Θεόκλητος. Είναι καλό παιδί, να τον χαίρεσαι.

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ:

(την κοιτάει ερωτηματικά) Το λές σ' αλήθεια ή είναι από σπόντα;

ΘΕΟΔΟΤΗ:

Όχι, για το Θεό. Το λέω με την καρδιά μου. Ο Κλήτος σου είναι από τα καλλίτερα παιδιά του νησιού. Γιατί από σπόντα;

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ:

Γιατί το ένα, το μεγάλο λάθος του γιου μου κάνει για εκατό μικρά.

ΘΕΟΔΟΤΗ:

Αν εννοείς το παιδί, αυτό είναι δική του υπόθεση, εμένα δεν μου πέφτει λόγος.

ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ:

Εμένα όμως μου είναι κάρβουνο στην καρδιά.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ:

Καλά ντε κι εσύ, αφού όλα τελείωσαν καλά.